

FUKSZOK, BULÁK, LIMUZINOK, GYÁRUDVAR

Miért van olyan rohadt hideg, ha tök egyedül csámborogsz a világban, és nincs hova menned? Sokkal hidegebb, mint mikor kilépsz otthonról, fázósan összehúszod magad, és tudod, hogy ez így lesz a sulig. Meg a sulitól edzésig. Meg edzéstől otthonig. Átmeneti hideg. Most meg csak úgy simán magába gyúrt a hideg, terjengett mindenütt, nekiütököttem, bármerre jártam, nem tudtam lerázni, befordultam a sarkon, már várt, beturkált a ruhámba, gatyám szára alá, kabátom ujjába, mint valami perverz. Nem tudtam olyan kicsire összehúzódnai, hogy belém ne kössön.

Célom csak azért volt, mert kitűztem magamnak, és az nem olyan, mintha mások mondanák meg, mit kell tennem. Igaz, eddig meg az volt a bajom folyton, hogy mások mondták meg, mit tegyek. Úgyhogy simán örülhettem volna a lyuknak a valagamon, csakhogy ott rohadt a zsebemben valakinek a füle, ráadásul a nyakamon a zsaruk. Persze nézhetném úgy is, hogy zsír meg menő, vajon hány tizenévest hajtanak a jardok? Nagy bajom se lehet a krimis játéktól, ha elkapnak, huhogok, hogy ipiapacs, azt kész. Hazazsuppolnak, és megy minden tovább.

Tényleg azt akartam, hogy minden menjen tovább? Mindig belegabalyodok abba, amit akarok, meg amit nem akarok, meg amit akarok akarni, vagy nem akarok akarni. Meg akartam például csinálni, amit Lilinek ígértem, pontosabban: nem neki ígértem, egy szót se szóltam róla, magamnak ígértem Lilivel kapcsolatban, és akkor is megcsinálom, ha bedöglök. Lili bennem van, velem van, hallom a hangját, látom az elképesztően mélybar-na szemét, senki se mondaná meg: ez egy vak szeme, semmire se jó, csak arra, hogy semmit se lásson vele, hogy ne lássa sose a saját szeme szépségét. Persze én látom a szememet, kéknek látom, és mire megyek vele? Jó az, hogy az ember a saját arcába bámulhat a tükörben? Mit tudom én.

Összevissza kavartam az idegen városban, próbáltam visszaemlékezni, merre jöttünk az atyával a pályaudvarról, de a kifordított útvonal sehogy se tűnt ismerősnek. Áruház, kisbolt, autóalkatrész, zöldséges, szolárium. Mindenütt útvonalat módosítottam, ha úgy éreztem, követ valaki, vagy ha fekete kabátos alak közeledett, és nem láttam tisztán, vajon nem a tegnapi pap lesz-e az. Egy embert ismertem itt, az elől is menekültem.

Végül megálltam egy palacsintázónál, kértem három nutellásat meg két fahéjasat, és bevertem kegyetlenül. A tagjaiban kezdetét vette a globális felmelegedés. Zsibongva kiindult a gyomorból, és partra szállt a végtagjaiban. Elálmosodtam tőle, kénytelen voltam utána küldeni egy kávé. Jólesett. Leültem a közeli parkban a padra, bámultam a szemetet csipegető galambokat, úgy éreztem magam, mint egy ősóreg indián, sőt, mint egy totemoszlop. Ez a föld a miénk volt, sápadtarcúak, már az öregapám is itt ült, és bámult a naplementébe, amikor ti még azt se tudtátok, hogy a Nagy Vízen túl is létezik élet, miénk volt már akkor, amikor a Világmadár hatalmas Tojásából ki se kelt a Mindenség. Én beszéltem!

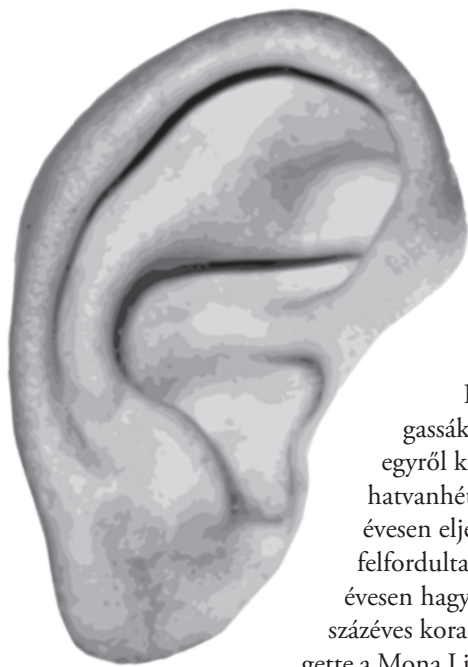
Felőlem aztán fejemre dőlhetnek volna az ordas nagy paneldobozok, maguk alá temetve az egymást anyázó párokat: mert meg se hallgatod, hogy én mit akarok, nem is érdekel, csak a söröd meg a kaja, ami nekem a bajom, azt te elbagatellizálsz, a sajátjaidat meg felnagyítod, és hogy én kívül fekszem le, ha magam alatt vagyok miattad, az nagyon érdekes, hogy te meg fűvel-fával, az mellékes, hát az anyáddal szórakozzál, menj vissza hozzá, ha vele akarsz élni, de ne menj vissza, édes, vicceltem, baromság volt, szeretlek, ne hagyj már itt, te drága, mocskos strici! Elnyelhette volna a föld a dohogó nyugdíjasokat: mert mindig emelik az árakat, és át akarnak verni, de átlátok a szítán, túléltem a háborút, korábban keljtek fel, nyavalyások, ha szívatni akarjátok öregapát, mondom neki, ne kapja le azt a farhátat, amíg mozog a mérleg, várja meg, amíg megáll, nem sietünk sehová, ennyire biztos nem, hát hülyének néz, az ilyeneket hitvány kontárnak hívták a háború előtt, de hol van már az a világ!

Figyelj, öreg, aggyá má, ne má, hogy ne aggyá már, fogadok, van pénzed, ne legyél genyó, aggyá má, csak valami aprót, kétszázast, százast, hogy ne rohangyá meg, aggyá már, a Jósten álgyon meg mind a három kezével.

A zombi kinézetű csávó besétált a képmezőbe, pont ő hiányzott, ahogy ott Buddhává változva emésztettem a padon, és rájöttem, milyen éhes voltam, és rájöttem, hogy a világ átváltozik öt palacsintától, nem voltam többé üzőtt vad, a zsebemben ott a pénz, azt csinállok, amit akarok, körülöttem zajlik az élet, és csak röhögök rajta, végrehajtom a tervemet, aztán meg jöjjön, aminek jönnie kell. Zombikám azt mondta, figyeljek már, nem akar belém kötni, nyugodtan ülhetek itt, ahol spéci ő szokott ülni, de látszik, hogy rendes gyerek vagyok, segítsen már ki, vagy húzzak el a vérekes francba. Azt mondja ordítva, nem akar ordítózni velem, de a múltkor a Pöcigyerek ideült, ő meg lefejelte, mert régen versenyszerűen karatézott, csak már nem tudja olyan magasra emelni a lábát, de engem még simán lerúg. Azt mondja, a Pöcigyerek megbánta, hogy vele kezdett, mert szétverte a fejét egy kővel, kitépte a nyelvét, és megkóstolta, evett ő már emberhúst máskor is, finom, olyan, mint a csirke, adjak már egy cigit, mi az, hogy nem dohányzom, hogyhogya nincsen, akkor nincs legalább tüzem? Majd ő ad egy cigit, ha már így le vagyok pattanva, hogy az sincs. Azt mondja, ő nem egy katasztrófaturista, de jöjjenek vele a Külső úthoz, most ott nagy a ramazuri, nézzük meg, állítólag egy kocsiszállító tréler zuhant az árokba, vagy tíz vadiúj verda borult széjjel mindenféle, olyanok, mint a horpadt kólásdobozok, menjünk megnézni, lehet, hogy ő mégiscsak katasztrófaturista, nem hogy örül a más bajának, mert van neki magának is elég, tudna mesélni, de azért kíváncsi a más bajára, érdeklí, ez csak nem bűn már, nézzük meg, a vezetőfülke, mondják, csupa vér. Azt mondja, ne haragudjak rá, látja, hogy le akarok lépni, őt mindenki itt hagyja, a felesége kidobta egy öltönyös majomért, akkora lánya van, mint én, nem engedik hozzá, eltiltják tőle, gyönyörű lány, és okos, egyetemre fog menni, őt évek óta nem ölelte meg senki, a bokámat szorongatja fetrengve, és összenyálazza meg összekönnyezi, én meg lerúgom a lábamról, és menekülök, hátra se nézek, így legyenek indián isten a parkban.

Szerintetek hol van az megírva, hogy hiába döntök el valamit, mégse tudok szépen, kirtartóan belefogni a dologba, mindig kitérők jönnek, felesleges emberek tapadnak rám, elterelnek,

mint ez a szerencsétlen? Ha egy napon össze akarom szedni majd, ami velem történt, a kitérők könyvét kell megírnom, a halogatás könyvét, a mellékösvényeket, ahelyett hogy diadalmasan törnék előre, mint Rózsa Sándor vagy a viszkis rabló, akik szép titokban kitervelték, aztán kegyetlenül végrehajtották támadásaikat. Én inkább a nagy elodázók közé sorolhatom magamat, mert szép és nagy terveim szép és nagy tervek maradnak, én meg csak tötyörgök, és a kivezető utat keresem egy városból, ahová sose akartam jönni.

Persze minden gimistát pórázon tartanak, nehogy fölforrassák a világot, de én már elrágtam ezt a pórázt, mégse jutok egyről kettőre. Olyan leszek, mint az a csávó, valami mexikói, aki hatvanhét évig várt, hogy megkérje a lány kezét, akit már tizenöt évesen eljegyzett, aztán szépen odasántikáltak az oltárhoz, és együtt felfordultak a boldogságtól. Vagy mint egy amerikai arc, aki húszévesen hagyta ott az egyetemet, aztán melózott az erdőben, és eggyel százéves kora előtt diplomázott. Vagy Leonardo, aki tizenhat évig festette a Mona Lisát, egy csomó más képét pedig be se fejezte, pedig szépen felmarta rá a lóvét az akkori grófoktól vagy miféle szponzoroktól.

Ott battyogtam egy füllel a zsebemben, azt se tudtam, kinek a fülével, bár nem biztos, hogy beljebb vagyok, ha tudom, kié, de végre lenyugodtam, egyenletes léptekkel becélóztam egy benzinkutat. Leültem a kúton, előszedtem a vonalzót, és megmértem egy hajtincsemet. Négy száznegyvenöt milliméter, jól haladok, nincs baj, ehhez még én is értek, haját növeszteni, bár Zsoltibá, az edzőnk lefikázott, hogy két copfot nem akarok-e, nagyon szexi, csak le ne hajoljak a fürdőben a szappanért, egy dzsudoka haja mindig rövid, kopasz vagy süni. Visszavágtam, hogy a samurájok haja viszont hosszú volt, a térdhajlatukig ért, és csontfésűvel kötötték fel kontyba, ezt olvastam, és az igazi samuráj kardjával hosszában kettévágja a félcentis gyékénysás levelét, ordít egyet, mire a madár leesik az ágról, és ez hosszú hajjal is sikerül neki, szenszej, mondtam, és fejet hajtottam tiszteletem jeléül. A mester szeme villant, odalépett hozzám, és villámgyors mozdulattal kisöpörte alólam mindkét lábamat, nagyot csattantam a szőnyegen. Mire vörös arccal feltápszkodtam, már csak a hátát láttam, folytatta az edzést, mintha mi sem történt volna.

A benzinkúton olyan túlságosan rendes családok meg figurák jöttek, gyerek a gyerekülésben, öltöny vagy kiskosztüm, nem mertem odapofátlankodni, az ilyeneknek senki se hiányzik, lehet, hogy saját maguk se hiányzik nekik, de úgy tesznek, mintha élveznék az életet, szóval... Aztán volt pár kocsi, amelyben totál kosz meg káosz uralkodott, gyerekzsvaj vagy ablakon kicsulázgató melósok vastag röhögése. Azokhoz azért nem mertem odamenni. Végül jött egy zöldséges ládákkal teli teherautó, az én emberem, láttam rajta, cigi lógott a szájából, melós küllemű, de nem merő dzsuva, a verdája leharcolt, nem látszott ijedősnek, mikor jött kifelé, szóltam, hogy a nagybátyámhoz mennek, lerobbant a kocsija. Végigmért, ja, suliidőben, biztosan, vetette oda a szájában cigivel. Felőle beszálhatok, úgymégy, ha jön vele valaki, ha nem. A visszapillantóján egy fogatlan, vihogó törpe lógott, egy rontásűző tigriskarom meg egy rózsafüzér, biztos, ami biztos. Nem vacakol a koma, az látszott.

Kérdezgetett, mik a kedvenc tantárgyaim, mi leszek sulis után, már illene eldönteni, pont hiányoztak az okoskodásai, a tanárain is ezzel nyúznak. Aztán kibökte, a fia is tizenegyedik, persze, mindenkinek pont ekkora gyereke van, mint én, és a srác annyira jól tanul, félti, nehogy buzi legyen, be kéne íratni valami kemény sportra, ahol embert faragnak belőle. A cselgáncs, az jó, meg se mondaná, amilyen vékony gyerek vagyok. Az a nő, a fiának az anyja, túlságosan rámászik a gyerekekre, látnám a neten a fotókat, ahol a fiával pózol, mintha a szerelme lenne, kicsi lovagom, imádlak, szívcsi, anci. És önzőre neveli a srácot, mint a franc, az apját kábé akkor hívja, amikor korcsolya kell a suliba, szégyen, ha pont neki nincs, és nem, nem jó a régi, mert már kétszer akkora a lába, ha az apja nem vette volna észre. Vagy új bakancs kell télire, meg dzseki meg a tököm tudja, mi, és per-

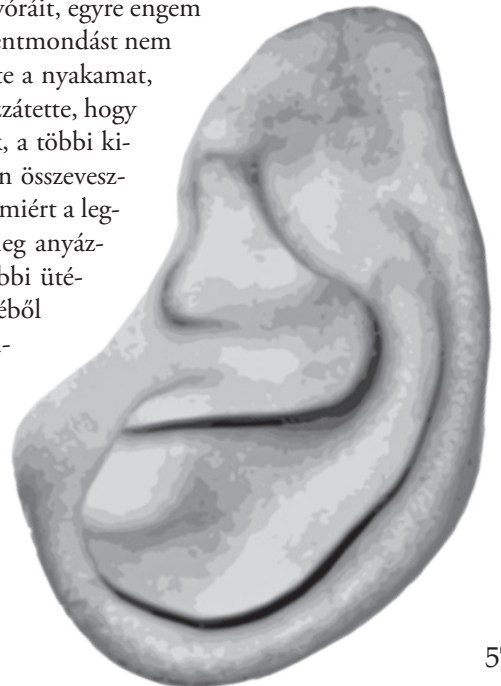
sze ilyenkor mindig az apa az illetékes, ő penget, mert a népek azt hiszik, a zöldségesnél nincs nagyobb májer, hogy ott akkorákat lehet kaszálni meg zsványkodni, csak mert anno ez maszek szektor volt, pedig hát nem. Járlanak úgy azok, akik ilyesmit terjesztenek, hogy rájuk barnul több mázsa fagyott banán az elromlott fűtés miatt, csináljanak turmixot egész nap, vagy etessék vele az állatkerti majmokat, és fizessék a mocskok sok számlát, bérleti díjat, aztán leesik egy eső, és senki nem akarja kitenni a lábát otthonról, vagy beülnek a fűtött kocsjukba, és irány a szupermarket, amivel persze nem lehet versenyezni, akkora árutömegnél azt adnak szárért-húgyért, amit csak akarnak, és ha két forintért árulnak egy tonna vécpapírt, az összes többi árura meg rácsesznek plusz két forintot, simán jól járnak, a sok agyhalott egymás nyakára tapos pár guriga potya törlésért, tököm kiván.

Ha ő egyszer felfordulna, ha rádólna, mondjuk pár tonna alma, és nem tudna kimászni alóla, vagy ha rájönne a hepp, és beszedne pár marék gyógyszert, vagy felkötné magát a karnisra, hát a saját fia lenne, aki utoljára tudná meg. Kutyjája sincs, hogy vonítson utána, már szaga lenne biztos, az almák rárohadnának a testére, összerohadna az almákkal, mire kibányásznák a cefre alól, de abból még pálinkát se nagyon főznének, ki inna olyan pálinkát, amihez a gyümölcsöt egy hulláról lapátolták le, nem? Azért van, aki inna, mindenre van ember, pont erre ne lenne. Az a baj, hogy a srác anyja műkörmös egy szalonban, és azt hiszi, csak egy lépésre van a tutitól, mert olyanok járnak be, akiket nem fenyeget a veszély, hogy napközben letörik a körmük, se nem mosnak, se nem mosogatnak, egy pálcikával pityegtetik az érintőképernyőt, így élnek le az életüket. És a nő már szervezi a nővérével, aki Amerikában él, hogy a srác majd kinn tanul, egy ottani egyetemen, ahogy őket ismerem, előtte felhívják párszor, repjegy meg tandíj, és majd nagy arc lesz belőle, olyan nőt szerez magának, akinek sose törik le a műkörmö.

A zöldséges dühösen bámulta saját koszos körmeit, rácsapott a kormányra, és hirtelen mozdulattal lekanyarodott az út szélére. Kivágta a teherkocsi ajtaját, újabb cigire gyújtott, és leugrott a földre. A becsattanó csöndben ott maradtam, fogtam magam, lekászálódtam én is. Útszéli kocsmá előtt álltunk, az volt kiírva: FASZAMÁR.

A zöldséges cigijével intett a maligán-művház felé, odabotorkáltunk a megerősödő, jeges szélben, és beléptünk. Csörömpöltek a játékgépek, technó-veretés, emberszag, zsvaj. Az asztalnál, ahol leültünk, öt ember iszogatót már régebb óta, álltak az üres üvegek, a koszos poharak. Fuvarosom lepacszolt mindenkivel, egy zsvirosan fénylő bőrű, erősen kifestett, kövérkés nővel pedig összepuszizkodott. Odalökött engem is a komáknak, sorra bemutatkoztak, vagy csak kedélyesen köszöntöttek, ezt nem tudtam eldönteni: zrozollo, bedezslezs, bojbojo, hamalma. Mindez vonatkozhatott a kint süvítő jeges szélre, a politikai helyzetre vagy egy folyamatban lévő focimeccsre ugyanúgy.

Még nem beszéltem ezt a tájszólást, de vadiúj zöldséges haverom máris gondoskodott az első nyelvleckéről. Ha már ő fizeti a fia nyelvóráit, egyre engem is beutalhat. Rendes volt tőle. Unicum-sörrel indított, ellentmondást nem tűrt, közben az asztalon áthajoló húsos asszonyosság átölelte a nyakamat, és két cuppanós pusztit adott, majd helyi nyelvjárásban hozzátette, hogy cukifíú vagyok. Közben kiderült, hogy ketten kártyáznak, a többi kibicel, de nehéz volt követni a játék menetét, mert folyton összevesztetek. A kibicel leborongolták Vöröshajat és Ragyáspofát, amiért a legjobb húzás helyett mindig hülyeséget reagálnak, azok meg anyázták a beledumálókat, és egymással is összevesztetek a korábbi ütésekben. Malacka, a nagydarab nőci a Ragyáspofa flanelingéből kilógó őszes mellszőrzzettel babrált, mintha be akarná göndöríteni vagy fonni, és közben hatalmas műszempillákkal pislogott rám. Ahogy az Unicum és a sör szétáradt bennem, egyre kevésbé voltam képes elkapni tekintetemet feltornyozott, izzadt melléről. A domborzatok közt nyíló árok vákuumként magába szippantotta figyelmemet. A háttérben ugrált a tévé képe, nem bírtam nem odanézni, most ide-oda jojózott a szemem a tévé meg a nő között.

Vonagló csajszi a tenger habjaiban, gyártelepen ugrabugráló táncosok menő satyakban. Közben Malacka dekoltázsa megrezdült. Közben Orrszívó, az egyik kibic megjegyezte, hogy ott, ahol régen volt a focipálya, aztán a piac, most meg a nagyáruház parkolója, ott éltek a Mari néniék, a férje összeszedte a labdaügyes fiúkat, és olyan csapat volt, de olyan csapat. Közben egy srác énekelt, szenvedélyesen húzgálta kezét az arcán, úgy tűnt, felizgatja a saját borostája. Közben Malacka visongva felkacagott, megvillantak sárgás fogai, mellette hullámszórt a nevetés vulkáni erejétől. Közben Fogpiszkálós, a másik kibic kijelentette, hogy ott nem focipálya volt, hanem tejszarnok, és hát olyan piros arcú fejlányok árultak, miután hajnalban végeztek a tehenek mellett, hogy öröm volt a kerek farukra nézni, azokban hússá tömörödött a tej, a felesége is közülük való volt, ott udvarolt neki, pohár tej mellett, munkába menet, hát, az asszony most már inkább tehén-kategóriás.

Közben egy Cadillac suhant a pálmafák alatt, az üléseken húsztagú feka gengszterbanda hadonászott, napszemüveg és fukszok mindenkin, egy másfél mázsás rapper fickó egyik kezével telefonált, másikkal egy láthatatlan hőmérőt akart lerázni. Közben Malacka szája szélén lecsordult a sörhab, végigfolyt az állán, rá a blúzára, idétlenkedve törölgette: o-ó, hihi. Közben a zöldséges kifejtette, hogy ez egy baromság, a tejszarnok az elbontott régi iskolaépület mögött volt, a parkoló helyén a zsinagóga, mert az is volt itt, hogy az anyjuk ne sirassa, annyian voltak itt, mint a nyú, aztán mikor elvitték őket, a temetőjüket felverte a gaz, de most már nem tartanak rá igényt, ami sírkő kellett nekik, elvitték Izraelbe, nekik állítólag nem a csontok fontosak, hanem a kő maga, fene érti.

Közben kaszinók, zebrabőr túsarkak, vízbe szaltózó kígyúrt testek, pörgő dísztárcsák, tekerőző véres polipok, metróalagutak, Malacka szemén az úszó szemfesték, delfinek a napfényben, mondom, hogy ott volt a Homoródiék háza, meg az összes melléképület, tartottak azok aztán mindent, nyulat, kacsát, malacot, birkát, tehenet, akkora nagy gazdák, oszt hogy összezsugorodtak, kokain, táncoló popsik, örvénylő mellek, csajok neccharisnyásan és vívómaszkban, szilánkokra robbanó rózsa, gyöngyöző sör a hűtőben, végtelen, rituális pacszások, Malacka csücsöri szája, nem ott volt a zsinagóga, patak volt, csak elterelték, lerakták a föld alá, buszgarázs meg magtár, az volt, patak is, de nem ott, csicsa erkélyek, rasztahajak, egy földönkívüli, keverőpult, lakótelep, füstgép, Malacka kacsint, téesz, zsinagóga, popsik, sörök, pacsi, kígyótest, kosárlabda, leopárdminta, pezsgő, kemény az élet, sörök, Malacka koszos és festett körme, pisálni kell. Kitántorogtam a slózira, pörgött a csempe, harmonikáztak a falak, mozgó piszoárba nehéz betalálni, nyomtam, akár a tűzoltók, jutott mindenhová, öreg, higgadjál már le, szólt rám valaki, bocsesz, mondtam, hajón hugyozni azért problem.

Kimentem, hátam a falnak támasztva álltam, vártam, hogy csillapodjék a ringás, nem voltam hozzászokva, néha csórtam apámtól egy kupicával, ott állt az üveg, prüszköltem, és vihogós lettem tőle. Vagy megszédültem egy slukk cigitől, amit valaki behozott, hogy a sulis melletti telekre bemászva beleszipogjunk, ennyi. Ha nincs rutin, az szívás. Beszívás. Néztem a játékgépeket, pörögtek, csilingeltek, színes villogás, csillagocska, hetes, barack, narancs, szilva, citrom. A flipperben követhetetlenül csörömpölt, pattogott, berregett a golyó, a biliárdgolyók koccantak, valaki rám szólt, mit nézel, kisköcsög? Próbáltam a cipőm orrára összpontosítani, mindig elmászik a mocsok. Valaki a vállamat veregette, állam alá nyúlt, felemelte a fejemet, szemembe nézett. A zöldséges volt, mennie kell, jövök-e, jobban tenném, nincs itt mit keresnem. Tudtam, hogy igaza van, a nyelvem jókora heringgé duzzadt a számban, nem engedelmeskedett. Azt is tudtam, ha beülök a rázkódó teherautóba, okvetlenül telibe hányom, várok még egy kicsit, intettem a fejemmel, és már zúdultam is vissza a vécébe, becéloztam a csészét, és beleokádtam a leturmixolt palacsintákat. Szét voltam esve, de kicsit megkönnyebbültem, a csorba tükörben egy zombi lakott, száját öblítettem, arcot mostam. Fújtatva kiléptem a retyóról, és Malackába ütköztem, aki épp a nőiből libegett ki tehervagonjaival, hirtelen ne-

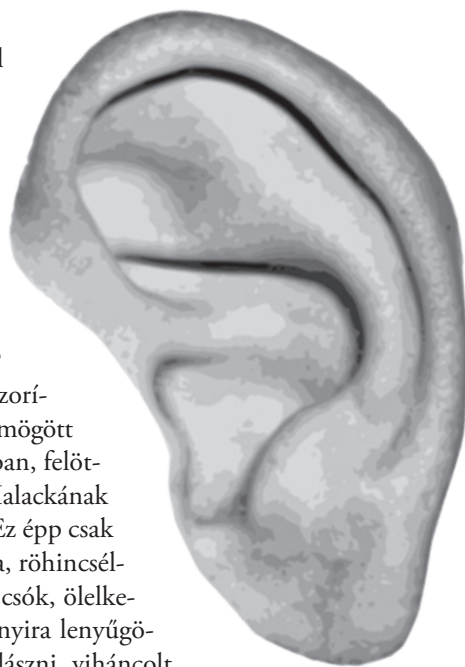

kem szorult, és beterített, pihe-puha párnák, egyik kábulatból a másikba estem. Hogyan lehet az undor ennyire izgalmas, az izgalom ennyire undorító, csókolóztunk, és egy háborús sziréna vijjogott a fejemben, hogy ez most mi, Úris-ten, mégis minek? A vérem és a részeg testem működése viszont másféle sodort, hát itt a Niagara, hova ugorjak, ha nem bele, robajlik, sustorog, szédít, vonz és húz magába. Hát ez akkor megtörténhet velem is, nem csak a biológia órán rajzoljuk a táblára, nem csak a határ túoldalán csinálják, belépés felnőtteknek személyi igazolvánnyal?

Malacka izzadt kezébe szorította kezemet, rúzsos szájára szorította mutatóujját, és csendben kiosontunk a biliárdozók háta mögött a kijáraton. Az odakinn cigizők röhögése szállt a nyomunkban, felöltött bennem, nem először látnak ilyesmi jelenetet. Húha, Malackának nem én lennék az első, szűzi nagy szerelem, mily meglepő! Ez épp csak átsuhant a fejemben. Mentünk vagy ötven métert tántorogva, röhincselve, aztán vadul, imbolyogva csókolóztunk: csók, tapi fönt, csók, ölelkezés, csók, tapi lent. A maradék eszemet is elvesztettem, annyira lenyűgözött Malacka teste a maga végtelenségében, lehetett markolászni, viháncolt, keltette magát, nem is itt volt a zsinagóga, itt a tejszarnok volt, fukszok, bulák, limuzinok, pezsgő, gyáruddvar, csillogó delfin toccsan a tengerbe.

Felfelé indultunk a dombnak, murvás úton, a fejem zúgott és fájt, de a hideg jót tett, abroncsként körbeszorította koponyámat, fuldokló csókok és dobszó a fülemben. Beléptünk egy prэшázba, lehasznált bútorzat, kit érdekel, Malacka tapogatózva felkapcsolt egy éjjeli lámpát, kezünk fel-le járt a másik testén, vetkőztetni kezdett, én is próbáltam őt, a feszülő cipzárak és furfangos csatok közt elvesztem, nevetve lesöpörte kezemet, a másikkal simogatott, csupasz gilisztának éreztem magam, hopp, lekerültek róla a ruhadarabok, a pántok és szövetek, amik összefogták. Brutálisan, kibírhatalanul elszabadultak jókora idomai, rám vetette magát, letepert, fejem levált a nyakamról, és elsüvített valahová az ürbe, én meg bénán szürcsöltem és habzsoltam a szememmel és a számmal mindent, ami elém került. Ott feküdtem a szőnyeghez szegezve, az elképesztő hústömeg tekergett, viharzott, beborított, hullámozott, újra és újra felbuktam a felszínre, újra és újra alámerültem a mélybe.

Egyszeriben hideg pengével vágta ketté az éjszakát, adta bűdös ribanca, hogy ne verjem agyon, erre a gizda kis mocsokra gerjed, üvöltötte Ragyáspofa, bakancsával félrerúgva a visító Malackát. Ki mondta neked, te okádék, hogy mássz rá erre a pubira?! A pasas beletaposott a hasamba, az arcomba, felrántotta a pincelejárót, letuszkolt rajta, és utánam dobta a ruhámat. Dübörögve a mélybe gurultam, fejem a cementpadlóhoz koppant, sötét lepedő borult rám. ■ ■ ■

Lackfi János: 1971-ben született Budapesten. József Attila- és Prima Primissima-díjas. Negyvenöt kötete jelent meg, fele felnőtteknek, fele gyerekeknek. Zsámbékon él, hat gyermeke és három unokája van. *Levágott fül* című regénye 2018 novemberében lát napvilágot a Helikon Kiadó gondozásában.